

„Mai kalandok és ősi titkok magas oktánszámú keveréke.”

– Rick Riordan, a Percy Jackson-sorozat írója

V I L Á G

HÉT CSODÁJA

A KOLOSSZUS FELTÁMASZTÁSA

 COOL
SELECTION

PETER LERANGIS

PETER LERANGIS

A KOLOSSZUS
FELTÁMASZTÁSA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2015

*Utazótársaimnak.
Mindenkinek...*

ELSŐ FEJEZET

VÖRÖS SZAKÁLL

AZON A REGGELEN, amikor meg kellett volna halnom, egy nagydarab, szakállas férfi caplatott el a házunk előtt mezítláb. A röpködő mínuszok láthatóan nem zavarták, viszont alaposan bereggelizhetett, mert olyan hangosat böfögött, mintha tubát fújna.

A böfögő, mezítlásbas, viking kinézetű óriások egyáltalán nem gyakoriak az indianai Belleville-ben. Nem mintha alaposabban szemügyre tudtam volna venni az ürgét.

Ugyanis engem, Jack McKinley-t a szobámban megtámadott egy repülő sárkánygyík.

Szükségem volt valamilyen ébresztőre, mert az elmúlt éjjel sokáig tanultam a matekdolgozatra, és apa sem ébreszthetett fel, hiszen éppen Szingapúrban volt üzleti úton. Vanessa, a félrenevelőnőm, meg általában délig húzta a lóbórt.

Valami igazán hatásosra volt szükségem. Akkor láttam meg a papírmáséból készült vulkánomat az asztalon, amit a múlt havi tudományos vetélkedőre készítettem, és teli volt szófabikarbónával. Fogtam apa kávéfőzőjét, megtöltöttem ecettel, gumicsővel összekötöttem a vulkánnal, és beállítottam az időzítőt fél hétre. Tudtam, ha a kávéfőző a vulkánba vezeti az ecetet, hangos kitörés lesz az eredménye. A vulkán alá tálcát tettem, hogy abba bugyogjon a láva, a tálcába pedig egy billiárdgolyót helyeztem, ami onnan majd a rugós, katapultszékemre pottyan. A katapultra egy régi, nagy rondoszauruszt raktam. Egy narancssárga sassal keresztezett, agyaras oroszlánt.

Bang! Ha a kis aranyos nekem vágódik, már halott vagyok, és úgy sem ébredek fel. Bombabiztos, nem?

Nem egészen. 6:28 körül egy rémálom kellős közepén jártam. Állandóan ugyanazt álmodom: tógában menekülök a dzsungelben, miközben habzó szájú, vicsorgó, disznószerű szörnyek üldöznek, és visításuk felhatol a füstös égig. Jó kis álom, mi?

De aznap felbuktam, és belehulltam a nagy sötétségbe, a saját halálomba. A gyomorproblémákkal küszködő óriás éppen akkor böffentett egy nagyot, és felriadtam a zajra.

A kávéfőző ébresztőórája bekapcsolt, és a rondoszaurusz homlokon talált. Dióhéjban így kezdődött életem legrosszabb reggele, az utolsó olyan reggel, amikor a saját ágyamban ébredtem. Felkiáltottam, hogy %!O?! De ezt inkább nem fordítom le. Sajgó homlokkal pattantam ki az ágyból, és ez volt az a pillanat, amikor megláttam Vörös Szakállt a járdán. Zavarba jöttem a mezítlásas, lepattant idegen láttán, és hogy meg ne lásson, a padlóra vettem magam. Sajnos, éppen a rondoszaurusz

szárnyára ültem, és újból felkiáltottam. Ez túl sok nyavalygásnak számított egy tizenhárom éves srác esetében. Lelki szemeim előtt megjelent az engem korholó Vanessa: „Túl sokat gondolkozol!” Ezt napjában százszor hallottam tőle. Talán azért, mert túl sokat gondolkoztam, de ez mindig így volt velem.

Felpattantam, és megtapogattam a homlokomat. Vörös Szakáll tovább cammogott, hangosan csattogott a talpa. „Legközelebb csukott szájjal böfögj!” – gondoltam, és a fürdő felé támo lyogtam.

El kellett volna tűnődnöm azon, hogy ki volt ez az óriás, és hogy mit keresett errefelé, de az álmom úgy kísértett, mint penészes sajt íze a számban. Megpróbáltam a matekdogozatra gondolni, de attól sem lett jobb kedvem.

A tükörben észrevettem, hogy a rondosaurusz felszakította a bőrt a homlokomon. Nem volt mély seb, de annál csúnyább, és égett. Megnyitottam a csapot, alátettem egy törülközőt, és patkánybarna hajamat elsöpörtem a seb elől. Miközben a vizes törülközőt a sérüléshez nyomogattam, a tükörben észrevettem, hogy a tarkóm fölött szőke hajszálak meredeznek. Furcsa volt, mivel addig a napig nem voltak ott. Apám nem volt otthon, hogy a fodrászhoz zavarjon, így a szőke tincsek elszabadult drótokként álltak ki a fejemből. Közelebb hajoltam, hogy jobban megnézzem őket, de nyikorgást hallottam, és megpördültem.

– Vanessa, te vagy az? – szóltam ki.

Aha. Biztos felébredt a kiáltásomra, és az ajtó mögött állva azon gondolkodik, milyen mentséget találjon ki, hogy ne őt okolják a sérülésem miatt. De tévedtem, Vanessa nem volt kint.

A fürdőszobai órára pillantottam. 6:39-et mutatott. 6:45-kor ki kellett lépnem a házból. De előbb szemügyre

akartam venni a szőke hajpamacsot. Az még belefért az időbe. A fürdőszobaszekrényből kivettem egy kis kézitükrot, amit évek óta nem használtam. Apával vettük másodikos koromban egy iskolai feladathoz, ami során műtárgyakat kellett készítenünk. Felvettem a tükrot, és egy pillantást vetettem az üzenetre, amit a műanyag keretbe véstem. Aztán megfordítottam. A tükör másik oldalára egy fotót ragasztottam. Engem ábrázolt négyévesen, ahogy kabátban szánkózom lefelé egy domboldalon.

A hó sárgászöldre színeződött az előregedett papíron, anya a domb tetején állt kedvenc kollégiumi gyapjúkabátjában. Apa a lejtő aljában várt engem. Ez volt a kedvenc játékunk, a „Lökd fel apát!” A lábának ütköztem, mire ő megjátszott fájdalommal térdre esett. Aztán visszahúzott a dombtetőre, és újrakezdtük az egészet.

Elmosolyodtam. Imádtam ezt a játékot annak idején. Minden kis hülyeség mulatságosnak tűnt akkoriban. Anya halála előtt tökéletes volt az életünk. Mielőtt elkezdődtek volna a rémálmok. Mielőtt apa úgy döntött, hogy az otthon egy messzire elkerülendő terület.

Hátat fordítottam a nagy tükörnek, és a kézitükröt magam elé tartottam, hogy lássam benne a tarkómat. Akkor vettem észre, hogy nem szőke hajszájakról van szó, hanem fehérekről. Még hozzá nem is kevésről. Amikor lesimítottam a tincseket, egy mintát adtak ki, egy lefelé fordított V betűt. Le akartam vakarni a körmömmel, hátha csak befogta valami. De nem jött le. A hajam színt váltott, mint a rajzfilmekben, amikor valaki egy másodperc alatt beleőszül a megrázkódtatásba. Ezt is a rondosaurusznak köszönhetem? A srácok biztosan észreveszik a suliban. Eszembe jutottak anyám szavai: „Vegyé fel sapkát!”

Gyorsan fogat mostam, és a tükröt a táskámba dobtam, hogy később is megvizsgálhassam az elszíneződést a suliban. Visszarohantam a szobámba, felkaptam a tengerészkabátomat a padlóról. A kötött sapkám egy Wendi's-es zacskó alól kandikált ki. Lekapartam róla a nagyja ketchupot és csokoládéöntetet. Mivel nem volt túl bűdös, felvettem. A matekkönyvem a táskámba dobtam, és kirobogtam.

6:43 volt.

A lépcsőn megszólalt a mobilom. Apa!

Hoppá! A 6:30-as, szerdai Skype-partink. Teljesen elfelejtettem, de apa is később kapcsolt. Hogy csinálhatja ezt velem a matekdoga napján?

Lerohantam a lépcsőn. Apa ragaszkodott hozzá, hogy a kamerán át a nappaliból beszéljek, hogy lássa, mekkora a disznóól.

Ő tisztaságmániás, én rumlimániás vagyok. Öt csengetés múlva bekapcsol a hangposta. A kábeleket és a joystickokat a török szőnyeg közepére dobáltam, a halmot megtetéztem két gitárral, néhány képregénnyel, három atlétával, használt zoknikkal, üres kínaikajás-dobozokkal, egy pizzás dobozzal – amibe bele sem mertem nézni –, és egy félig rágott Kit Kattal.

A telefon tovább cseng.

A halom közepéből kiemeltem egy kampót, amihez zsinegekkel a szőnyeg sarkait kötöttem, majd a csillár-ról lógó csigára akasztottam. Aztán már csak meg kellett húznom egy következő kötelet, és a szőnyeg az egész hóbelevanccal a levegőbe emelkedett, mint a mikulás zsákja, és nem maradt más, csak a tiszta padló.

Újabb csöngetés.

6:44.

Ledobtam magam a kanapéra, és fogadtam a hívást.

– Szia, apa, rohannom kell...

– „Öt és negyed? Mondd meg nekik, hogy öt és félért adják el!” – kiabálta apa valakinek az irodában, és csak a karját láttam. – „Csukd be az ajtót! Konferenciahívásom van!”

Aztán boldogan rám mosolyogott, amitől persze nekem is mosolyognom kellett. A szingapúri napjának végén járt és olyan fáradtnak látszott, mintha most futotta volna le a maratont egy döglött gorillával a hátán. Igazság szerint nagyon hiányzott, és örültem volna, ha közelebb dolgozik.

De miért pont most kellett hívnia?

– Szia, Jackye! Bocs, hogy késtem – mondta erőltetett vigyorral. – Jól néz ki a nappali! De hová lett a szőnyeg?

Úgy fordítottam a telefont, hogy csak a falat mutassa a hátam mögött.

– Vanessa elvitte tisztíttatni. De tényleg rohannom kell...

– Kiöntött rá valamit?

– Matekdogát írok ma, és...

– Menni fog! Nem emlékszel a McKinley-család jelmondatára?

– „A probléma a válasz, ami csak arra vár, hogy megoldd!”

– Ez az! Olvastad a cikket, amit arról a szegény kölyökről, Cromatyról küldtem át? Meghalt Chicagóban, egy bowlingklubban.

Jaj! A napi hírek mindig szomorú történetek voltak szegény gyerekekről és egyéb tragédiákról. Ez is a nevelés része volt. Apa ezekkel figyelmeztetett az óvatosságra.

Az órámra pillantottam. 6:46.

– Nem vettem észre! Küldd el újra! Kívánj szerencsét!

Amikor felugrottam, a lábam megbicsaklott, és majdnem elejtettem a telefont. Alig tudtam megkapaszkodni a kanapé karfájában.

– Jól vagy? – szaladt össze apa szemöldöke. – Mi az ott, a homlokodon? Seb? Elestél?

– Nem! Csak egy repülő játékot használtam ébresztőórának.

Ez sokkal nagyobb örölségnek hangzott kimondva, mint gondoltam.

– Mit?!

Gyengének éreztem magam és szédültem. Vettem három nagy levegőt, és megpróbáltam felállni, de a zsinegnek estem.

Rossz mozdulat volt. A szőnyeg lezuhant, és nagy porfelhő kíséretében minden kiömlött belőle. Gyorsan elfordultam, hogy apa ne lássa.

– Ez mi volt? – kérdezte apa.

6:47. Mennyit romolhat még a helyzet?

– Semmi!

Apa szeme elkerekedett:

– Oké, értem én. Valami gond van. A következő géppel hazarepülök.

– Tessék? – Ez nem vallott rá. Mindig azzal jött, hogy mennyi fontos dolga van, és általában ő zárta rövidre a beszélgetést. – Tényleg?

Apa vicces képpel meredt rám.

– Vigyázz magadra, amíg hazaérek, és maradj mindig Lorissa mellett! Kérd meg, hogy vigyen el suliba!

– Vanessának hívják. Lorissa felmondott, ahogy Randi is.

– Akkor is maradj a közelében! Vigyázz magadra, és sok sikert a matematikadolgozathoz!

– Kösz! Szeret... – a hívás itt megszakadt. –...lek, apa.

Apa arca eltűnt a képernyőről.

6:48. Szólnom kell Vanessának.

– Vanessa! – szaladtam a konyhába, de amikor a pult-ról felkaptam két zacskó gyümölcsízű Skittlest, megakadt a szemem a hűtőre ragasztott cetlin.

Üzenem apának, hogy felmondtam!
Vanessa

Visszarobogtam Vanessa szobájához és benyitottam. A szoba tiszta volt, rendes, és tökéletesen üres.

Újabb katasztrófa, amit megmagyarázhatok apámnak, ha hazaér.

Megpróbáltam mindent kizárni az agyamból, és a hátsó ajtón kimentem a garázsba a bicajomért. A hideg levegő kijózanított. Gyorsan begomboltam a kabátom.

Tekerni kezdtem, mint az őrült, és balra kanyarodtam. Ha Vörös Szakáll ott is volt valahol, én már nem láttam.

MÁSODIK FEJEZET

A BALESET

— VAKÉGÉR, NEM TUDSZ VIGYÁZNI?!

Nem hallottam a figyelmeztetést. A bicikliút végén jártam, már csak be kellett fordulnom a sarkon a suli elé. Itt igazság szerint már tolni kellett volna a biciklit, de én késésben voltam. Különben is, ki az a hülye, aki a sarkon dekkol?

Például Barry Reese, a Mortimer P. Reese Középiskola réme.

Megjelent előttem Barry tésztás arca, és a szeme akkorára dülledt, mint egy teniszlabda. Mint mindig, most is kedvenc hobbiját űzte, ami a nála kisebb gyerekek életének megkeserítéséből állt. Egy Josh vagy George nevű nyeszlett hatodikost terrorizált.

Gyorsan lefékeztem. Az első kerekem beszorult a fékpofák közé, a hátsó felágaskodott, és átrepültem a kormány felett. A bicikli kiesett alólam. Ahogy repültem, Barry képe millió kilométer per óra sebességgel

közeledett felém, észrevettem, hogy az ajkán lévő anya-jegyből három szőrszál mered ki. Aztán az elképzelhető legrosszabb dolog történt.

Elkapott.

Amikor befejeztük a forgást, úgy lógtam rajta, mint egy rongybaba.

– Táncolni akarsz? – kérdezte.

Nevetést hallottam, néhányan körénk gyűltek. Barry büszkén mosolygott, de én ellöktem magamtól. Szájának banán- és lábszaga volt.

Josh – vagy George – felállt, senki sem segített neki összeszedni a téren szétszóródott könyveit. Nem tudom, miért kellett Barrynek a kicsiket szadiznia. Gazdag volt. Az ükapja alapította a sulit. Abból gazdagodott meg az öreg, hogy csapódásgátlókat gyártott vécétetőkhöz. Ha én gazdag lennék, és egy vécétetőkből származó vagyon örököse, nem zargatnám a kicsiket.

– Nem táncolok majmokkal! – léptem a biciklimhez, hogy a tárolóhoz lakatoljam.

Az órámra néztem. A csengő egy perc múlva megszólal.

– Ha megengeded... – lökött félre túlzott udvariassággal. – Hadd segítsek a felépülésben, Mario! A homlokodon lévő sebből ítélve úgy látom, nem ez az első esésed ma.

A kormány után akartam nyúlni, de gyorsabb volt nálam, és elkezdte a biciklitároló felé tolni a kerékpáromat.

– Jut eszembe, sikerült befejezned a biosz házit? – nézett hátra a válla fölött. – Mert nekem apámnak kellett besegítenem üzleti dolgokban, és nagyon elhúzódt a dolog. A házit nem teheti az ember a profit elé. Persze, simán meg tudtam volna csinálni saját kútfőből, de...

– Nem, Barry! Nem másolhatod le a házit! – löktem félre, és átvettem a biciklit.

– Most mentettem meg az életed.

Amíg a biciklit lakatoltam, Barry groteszk mosolyszerrűséggel az arcán közelebb hajolt:

– Nem bánnád meg. Mármost anyagilag.

Mielőtt válaszoltam volna, Barry gyorsan távolabb lépett. Josh vagy George éppen az udvar viszonylagos biztonságában próbálta kipihenni a támadást, gyűrött papírjait és füzetait a kezében tartotta. Barry úgy tett, mintha csak nyújtózkodna, és a kezével úgy mellkason csapta a fiút, hogy hátrarepült, és a füzetek ismét szét-szóródtak.

A vér az agyamba tódult. Nem tudtam, hogy a rondszaurus okozta seb, az örült biciklitúra, az esés, vagy Barry otrombasága miatt-e. Matekdoga ide vagy oda, ezt nem hagyhattam annyiban.

– Itt a házi! – rántottam elő egy bevásárlócédulát. – Megkapod, ha összeszeded Josh füzetait, és bocsánatot kérsz tőle!

– George vagyok – mondta a fiú.

Barry úgy meredt rám, mintha mongolul beszélnék.

– Mit mondtál, McKinley?

Remegtem. Szédelegtem. Talán a félelemtől. Hogy ijedhettem meg egy ekkora marhától?

Koncentrálj!

Barry a papír után kapott, de elrántottam, és az utca felé hátráltam.

– Mondd neki, hogy többet nem fordul elő ilyesmi! Nemet nem fogadok el válaszul!

Barry az öklét pumpálva közeledett felém. Fehér, húsos arca olyan színű lett, mint egy marhasülté. A csengő megszólalt. Vagy mégsem. Kezdték problémáim lenni a hallással. Mi a franc történik velem?

– Hogy szerezted azt a vágást, McKinley? – kérdezte tompa hangon, mintha egy csőbe beszélne. – Egy kicsit tágítanék rajta...

Már alig hallottam a szavait. Úgy éreztem, mintha valami a fejembe mászott volna, és kick-boxolni kezdett volna az agyammal.

Alig tudtam talpon maradni, Barry arca elhomályosult.

A lábam egy parkoló kocsinak ütközött. Megpördültem, hogy el ne essek, de az aszfalt már rohamosan közeledett felém. Kinyújtottam a kezem, hogy felfogjam az esést.

Az utolsó dolog, amit láttam, egy lepattant Toyota hűtőrácsa volt, ahogy az arcom felé száguld.

HARMADIK FEJEZET

SZÍVLEÁLLÁS

PING, PING...

Milyen hangok ezek? Hárfát penget valaki?

Az utca eltűnt, már semmit sem láttam. Mintha egy hideg alagútban lebegnék. Álmomban meghaltam, és most a valóságban is megtörtént. Rövid időre kinyitottam a szemem. Elég fájdalmas volt, és egy szörnyű megállapításra jutottam.

A túlvilág bézs színű.

Kiáltani akartam, de a testem dermedt volt. Mint a pusztai szelek, furcsa suttogások suhantak el melletttem.

Lassan hangokat hallottam ki belőlük, szavakat.

Megint kukucskálni próbáltam, hátha kerubokat vagy szeráfokat látok, vagy legalább pár felhőt. De csak orrszórt láttam. Egy sötét szemöldököt, meg kék szemet. Egy férfi arcát fölöttem.

Éreztem, amint egy kéz oldalra fordítja a fejemet. Beszélni akartam, ellenállni, de olyan volt, mintha valaki kikapcsolta volna a testi funkcióimat.

– Nagyon különös eset – mondta. – Azt mondja, nem cukorbeteg? Az oltásait megkapta? Nem volt agyrázkódása?

– Így van, dr. Saark. Elvileg semmi ok rá, hogy ilyen zavaros szívritmust produkáljon. Egy egészséges fiúról van szó. Nem tudjuk, mi lehet a probléma.

A második hangot felismertem. Dr. Floodé volt, a házi orvosunké, aki kiskorom óta kezel.

Szóval mégsem voltam halott, ez jó hírnek számított. De az ember soha nem örül, ha az orvosa hangját hallja. Nem a hangok irányába néztem. Egy infúziós állványt láttam, drótokat és egy fémkukát.

A belleville-i kórházban lehettem, ahol születésem óta nem jártam. Biztos elütött egy autó.

A matematikadolgozat! Lelki szemeim előtt megjelent egy üres lap, és egy rákanyarított nagy egyes. Ki akartam nyitni a számat, hogy elmondjam, vissza kell mennem az iskolába, de nem ment.

– Nagyon különös tünetek – mondta dr. Saark. – De egybevágnak a kutatásokkal, amiket folytatok...

Dr. Flood hangosan kifújta a levegőt:

– Nagyon örülünk, hogy a városban volt, és hogy be tudott ugri.

Ujjakat éreztem a tarkóm fölött, ahol a megfordított V betű volt. Pánikba estem. Biztos voltam benne, hogy én vagyok az első és egyetlen srác, akinek görög írásjel került a koponyájára.

Döngő lépteket hallottam.

– Elnézést, de mit keres itt? – kérdezte dr. Flood zavartan és kicsit idegesen.

– Lelkész vagyok. Most kezdtem el itt dolgozni.

Amíg dr. Saark a lelkésszel beszélt, dr. Flood visszafektette a fejemet a párnára, és valamit a számba dugott. Felhúzta az ajkamat, és kényszerített, hogy nyeljem le azt a valamit. Ruhaujja alól tetoválás bukkant elő, ami két tekergő kígyót ábrázolt.

Mit adott be nekem? Láttá, hogy a szemem nyitva van? Milyen orvos az, aki ilyen tetoválással szaladgál?

És mit keres itt egy lelkész?!

– Mi nem hívtunk lelkészt! – mondta egyre zavartabban dr. Saark. – Nem tévesztette el a kórtermet?

– Jó helyen járok. Fel kell adnom az utolsó kenetet. Ez a szabály a kórházban. Ismeri ezeket a helyzeteket...

Utolsó kenet? Azt a haldoklóknak adják, nem? Mi van?!

Most ijedtem csak meg igazán. Ezek szerint rosszabb állapotban voltam, mint hittem. A testem rángatózni kezdett, és minden fehér lett körülöttem.

– Fibrillál! – kiáltotta dr. Saark. – Értesítse a műtőt, dr. Flood! Hordágyat, gyorsan!

A testem görcsösen vonaglott. Fulladozó hangokat hallottam – a saját hangomat. Aztán sietős lépteket, ahogy dr. Flood elhagyta a kórtermet.

A teremben összefolytak a színek. Dr. Saark és a lelkész két oldalról próbálták leszíjazni a végtagjaimat. A fejem hátravágódott, de akkora erővel, hogy attól tartottam, szétreped, akár egy tojás.

Tarts ki! Ne halj meg!

Dr. Saark fölém hajolt, arca vörös volt és izzadtságtól gyöngyözött.

– *Most!*

A lelkész fél méterrel magasabb, és húsz kilóval kövérebb volt dr. Saarknál, de leráztam magamról. Valamit keresgélni kezdett a belső zsebében. Első alkalommal

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

nézhettem meg az arcát. Zöld szem, vöröses bőr és vörös, göndör haj. Bal arcán sebhely futott végig és eltűnt a szakállában. Egyik kezében nagy injekciós tűt tartott, a másikban fehér, alkoholos vattát, amivel bekente a karomat. Amikor fölém hajolt, rájöttem, hogy már láttam valahol.

Kiáltani akartam. Olyan tágra nyitottam a szemem, amennyire csak tudtam. A férfi arcába bámultam, és kényszerítettem magam, hogy ébren maradjak.

Végül rekedtes hang hagyta el a számat:

– Vörös...

Bal karomban szúrást éreztem. Ahogy a szoba elsötétedett, egy utolsó szó bukott ki a számon:

– ...Szakáll.